

Tiểu Văn & Tiểu Văn

Đôi mắt của
Ngôi Nhà

Ma Quái

Tịch Địa Dịch

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu Sự Kiện

Chương 2: Một Cuộc Thảo Luận Vô Nghĩa Và Lai Lịch Của Vách Núi Ma

Quái

Chương 3: Bà Chủ Quán Ăn Và Chàng Diễn Viên Vô Tình Gặp Được

BÍ MẬT CỦA NGÔI NHÀ MA QUÁI

Tiểu Vận & Tiểu Vân

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu Sự Kiện

Gần đây tôi chẳng có chút khái niệm gì về thời gian, đại khái chắc là vì thời gian luôn khiến tôi đau khổ. Tuy rằng phần lớn đều do tôi sai, nhưng theo như tôi thấy thì mình thật chẳng thích cảm giác bị thời không kèm chế này chút nào.

Rời khỏi cái bàn yêu thích của tôi, bước vào một cửa hàng tầm tầm, giá cả hợp với túi tiền để mua vài món ăn, một chai bia, bấy nhiêu đã quá đủ.

Mẹ tôi luôn bảo rằng tôi đã là đàn ông con trai thì nên có bộ dạng của người đàn ông mới đúng, cứ lẽ mà lẽ mẽ thế này còn ra thể thống gì! Hệt như gấu mẹ dạy gấu con trong phim hoạt hình ấy.

Thật ra thì tôi không quan tâm lắm, căn bản cũng không để trong lòng, chẳng qua là vì muốn mẹ tôi vui vẻ nên đành phải đổi lòng.

Mười mấy năm qua, tôi vẫn cứ sống như thế, mẹ cũng biết thừa tôi là kẻ thế nào, cho nên số lần cãi nhau của bà cũng tỉ lệ ngược với số lần tôi uống rượu, loại trạng thái này mang đến sự tự do lẫn trống trải đan xen cho tôi.

Càng tự do thì tôi lại càng cảm thấy cô đơn, càng tiếc nuối quãng thời gian thơ ấu, thời trẻ dại luôn bị quản thúc thì tôi lại mong ước được tự do, nhưng so với cuộc sống ‘hạnh phúc’ chẳng có ai lèm bèm bên tai thế này, chẳng khác nào bong bóng xà phòng, chạm vào là vỡ tan.

Kiểu sinh hoạt đã thành thói quen khó bỏ này rốt cuộc cũng thay đổi vào ngày hôm đó, tại nơi ấy, trong căn phòng đấy, thời gian đột nhiên trở thành gông cùm trói buộc cả mạng sống lẫn tương lai của tôi, nó giống như một vòng xoáy cuốn tôi vào tận sâu nơi đáy địa ngục. May thay, sự can đảm mà mẹ tôi từng nói đến hóa ra cũng không xa vời lẫn vô dụng như tôi vẫn nghĩ.

Ở bên trong vòng xoáy hư ảo đó, nếu như không nhờ có người diễn viên kia đưa tay tóm lấy, sau đấy kéo tôi lên bờ thì tôi gần như không bao giờ có cơ hội thể hiện được lòng dũng cảm của mình nữa.

Đến tận bây giờ, tôi vẫn thường ngơ ngẩn nhìn hai tay của mình, đôi tay này cả đời chỉ cầm mỗi bút với chai rượu, nhưng vào ở thời điểm và nơi chốn đặc thù ấy, nó lại cứu vớt chín người sắp rơi vào địa ngục. Tôi nghĩ, đời này tôi vẫn sẽ cho rằng đó chỉ là ảo giác, và mẹ tôi cũng nghĩ thế.

Sau khi chuyện kia kết thúc, mẹ dắt tôi theo đến nhà tự mình cảm tạ Uẩn tiên sinh, bởi vì anh ấy đã cứu tôi, cũng vì anh ấy đã thay đổi cuộc sống nửa đời sau của tôi.

Mẹ nhìn vào Uẩn tiên sinh bảnh bao lịch thiệp, lại nói thế này:

- Thật cảm ơn anh, chỉ là bây giờ thằng nhóc này còn chưa tỉnh táo lại! Cứ luôn miệng nói là nó đã cứu chín người! Nếu như anh có rảnh thì xin nói với nó hộ tôi, rõ ràng là Uẩn tiên sinh đã cứu mà.

Uẩn tiên sinh chỉ mỉm cười nói một câu với tôi:

- Tôi và cậu đều ở trong mộng, hãy sống cho thật tốt, thời gian rất quan trọng đấy!

Sau đó anh ấy liền mời mẹ tôi vào nhà, lại còn giải thích nói rõ với mẹ tôi rằng chín người kia thật sự là được tôi cứu!

Từ đó về sau, người mẹ hay cảm rằm trong trí nhớ của tôi đã trở lại, chỉ vì tôi đến muộn có ba phút thôi mà bà thậm chí còn cầm móc áo, thờ hồng học đuổi theo đánh tôi tơi bời với đôi chân mập mập có bệnh thấp khớp của bà. Phải biết là trước khi chuyện đó xảy ra thì tôi luôn đi muộn hơn một giờ.

Bây giờ, tôi có một công việc với mức thù lao khá cao, ấy chính là đảm nhiệm việc ghi chép cho Uẩn tiên sinh, ghi lại từng vụ án mà anh ấy từng phá trước kia.

Uẩn tiên sinh không phải là thám tử chuyên nghiệp, nhưng có một vị tiên sinh làm cảnh sát hình sự thường xuyên đi theo bên cạnh anh ấy, sau này lại có thêm một vị tiên sinh làm pháp y. Lúc ba người bọn họ ở cùng nhau thì đều sinh ra một loại cảm giác hài hòa vui vẻ.

Vị tiên sinh cảnh sát hình sự và vị tiên sinh pháp y kia rất bận, tôi ít khi nhìn thấy hai người bọn họ đến cùng một lúc, vậy nên sau mỗi lần phá xong một vụ án thì đều là một mình Uẩn tiên sinh kể lại cho tôi nghe, còn tôi mỗi lần nghe xong câu chuyện của anh ấy thì cứ như đắm mình trong một giấc mộng đẹp vậy.

Có thể phần lớn mọi người sẽ cảm thấy chuyện mà anh ấy đã trải qua không phải mộng đẹp mà là ác mộng. Tôi thì lại khác. Tôi nghĩ chắc là Uẩn tiên sinh cũng thế, không thì sao anh ấy lại nói với tôi rằng ‘Tôi và cậu đều ở trong mộng’ chứ?

Ngày 29 tháng 12 năm 2014. Trời đổ tuyết lớn.

Trên con đường mòn nằm giữa lưng chừng núi của thắng cảnh du lịch núi Đới Tông.

11 giờ 55 phút trưa.

- Này! Cái thằng ranh con này! Nhà anh không nhanh hơn được à, đi lên một đoạn nữa là đến chỗ nghỉ rồi, anh còn lết mãi ở chỗ này, thua cả lão già như tôi nữa!

Tiếng quở trách vang lên giữa núi rừng thế này nghe có vẻ đặc biệt vang, Liễu Kiều Bồ hơn sáu mươi tuổi vừa thở hổn hển vừa răn dạy cháu của mình, cháu của ông tên Liễu Hàng, là một chàng trai không cao lắm nhưng bộ dạng sáng láng, nhìn qua tối đa chỉ chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi.

- Ông ơi, mình đến du lịch thôi chứ có phải đi tập thể hình đâu, cần gì phải leo cao đến thế! Ở dưới chân núi ngắm hồ, uống chén trà nóng hay tách cà phê không tốt hơn à? Không phải ông thích xem kịch nhất à? Hôm nay ở bờ hồ có diễn kịch đấy ạ, cần gì phải chạy đến khu nhà nghỉ vắng hoe thế này làm gì?

Liễu Hàng than van, không phải là anh đi không nổi, chỉ là không muốn leo lên nữa mà thôi.

Lại nói, ngày tuyết lớn thế này, mấy khu gần sườn núi sẽ cấm không cho du khách đi lên, cũng đề biển cấm và cảnh báo nữa. Nơi Uẩn tiên sinh muốn đi là một khu nhà nghỉ ở cách sườn núi không xa, vắng tanh chẳng có lấy một bóng người.

Lại thêm Liễu Hàng không muốn lên núi cũng là có lý do riêng, đó chính là anh chàng này đang thích một cô gái, cô gái ấy làm nhân viên ở khách sạn lớn bên bờ hồ, Liễu Hàng đã nghe ngóng qua, cô gái này rất có hiếu với cha mẹ, cho nên lần này anh ta đưa theo ông nội đến cùng là vì muốn thể hiện lòng hiếu thảo của mình ở trước mặt cô gái ấy.

Nào ngờ ông nội lại phá hỏng hết mọi chuyện, còn kéo anh ta đến khu nghỉ vắng thế này, Liễu Hàng khóc không ra nước mắt, trong lòng anh ta

còn đang thầm mặc niệm ba phút cho kế hoạch theo đuổi tình yêu của mình, sau đó chỉ có thể ngoan ngoãn chịu ý ông nội tiếp tục đi lên.

Liều Kiều Bồ ở nhà đã quen kiểu nói một không hai, là một ông cụ nóng tính, gần như người trong nhà đều lén gọi ông là Lão Thạch Đầu, ngay cả cô cháu gái mới chín tuổi của Liễu Hàng đôi lúc cũng buột mồm gọi Liều Kiều Bồ là ông Thạch Đầu. Liễu Hàng đương nhiên không dám làm trái ý ông.

Anh ta thầm thở dài một phen mới bước nhanh đi đến bên cạnh ông, tuyệt ở rơi mỗi lúc một dày, anh sợ ông không không chịu nổi, nên lấy một cái khăn quàng cổ thật dày ra muốn quàng lên cho ông.

- Anh làm cái gì đấy? Thằng ranh con này, tôi cũng không yếu đuối như thế.

- Dạ dạ dạ, ông à, cháu thấy gió to như thế, nên mới muốn quàng lên cho ông đỡ, nhờ ông mà cảm mạo, bố đánh gãy chân cháu thì sao?

- Phải chinh anh một trận ra trò mới được, mới đi làm đã bị đuổi rồi chứ gì? Anh mời tôi đi du lịch là muốn ông già này giúp anh đúng không!

Liều Kiều Bồ không thêm cảm kích, trực tiếp chỉ ra Liễu Hàng có âm mưu.

Liều Hàng cảm thấy mình đúng thật là tự chuốc vạ vào người, nhưng đến lúc này rồi cũng không thể bỏ dở giữa chừng, đành phải cố toét miệng cười nói:

- Ông à, chúng ta đi lên rồi lại nói nhé, cháu đói bụng lắm rồi!

Dạ dày giống như hiểu thấu tâm tư của Liễu Hàng, phối hợp réo lên ọc ọc, lúc này mới khiến cho ông cụ sinh chút lòng trắc ẩn, ông liếc nhìn bộ dạng toé toét của Liễu Hàng, cố ý lớn tiếng nói:

- Vậy thì nhanh lên!

Nói xong liền sai bước đi lên núi. Áo lông và ba lô của hai người đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Thật ra thì khu nhà nghỉ mà Liễu Kiều Bồ muốn đến kia cũng không phải là không có lấy một bóng du khách nào, ít nhất thì lúc này có bốn thiếu nữ và hai cậu trai đang ở đây chơi đến là vui vẻ, bọn họ đều là những diễn viên tài năng của học viện múa Kinh Hoa, lần này đến đây chơi để chúc mừng nhận được việc làm mới.

Cô nàng có vóc người cao nhất, tóc ngắn, chân dài vai rộng tên là Đào Mộ Thanh, cô cao đến 1m78, vóc dáng còn rắn rỏi hơn cả hai anh chàng bên cạnh.

Đào Mộ Thanh mặc một chiếc áo lông dài màu xanh, bên dưới lại mặc một chiếc quần jean bó màu đen, gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt to lúng liếng cùng hai má lúm đồng tiền khiến người khác yêu mến. Tính tình cũng xem như tốt nhất trong số mấy người này, có kiên nhẫn, năng lực tổ chức lại không tồi. Là đội trưởng tạm thời được bầu ra trong hoạt động lần này.

Cậu trai đang lấy máy chụp ảnh ra khỏi túi ở cạnh cô tên là Tần Sâm, nhìn qua ước chừng 1m76, vóc dáng rất tuyệt, hẳn là thường xuyên tập thể hình mà có.

Tần Sâm có quả đầu húi cua, khác với đủ kiểu tóc ngắn dài bồng bênh của các anh chàng diễn viên múa hay đẽ, toàn thân đều phát ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, màu da khác trắng, đôi mắt dài nhỏ, sống mũi cao, môi và cằm hơi có góc cạnh, nhưng không ảnh hưởng tới khí chất tổng thể.

Cậu mặc áo lông ngắn màu xanh, bên dưới là chiếc quần kaki rộng, một đôi giày màu trắng vô cùng bắt mắt. Ở trong nhóm người này, Tần

Sâm rất thích giúp người khác làm việc. Cũng có nhân duyên khá tốt. Phần lớn nữ sinh đều có ấn tượng không tệ với cậu ta.

Người thứ ba là một cô gái nhỏ nhắn tên Mạnh Kỳ Nhi đang đứng bên trái Đào Mộ Thanh, ôm tay cô nói líu ríu, cô thấp hơn Đào Mộ Thanh một cái đầu, bên ngoài khoác áo lông màu hồng phấn, bên trong mặc váy cùng với chiến quần tất màu trắng in hoa, mang một đôi giày đi tuyết màu hồng phấn khoảng size 26.

Từ trên xuống dưới của Mạnh Kỳ Nhi chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ ‘đáng yêu’, tóc dài, mắt to tròn, mặt trái xoan, mũi nhỏ nhỏ lại thêm đôi môi bôi son hồng cứ hay chu lên, nhìn qua trừ cute ra thì chỉ có kawaii. Bề ngoài ngọt ngào đáng yêu bao nhiêu thì bên trong lại rỗng tuếch bấy nhiêu, cho nên đối với các chàng trai mà nói thì chính là ‘yêu lúc mới gặp’ (Là loại con gái mới gặp thì thích, về sau tiếp xúc nhiều sẽ cảm thấy phiền chán)

Cô gái thứ tư thì ngồi trên một balo du lịch cách đây xa hơn một chút, rất ít nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào hành động của những người khác. Cô mặc một chiếc áo lông dài màu tím, quần đen. Cô gái này tên là Văn Mạn Mạn, dáng người đầy đặn, có lồi có lõm. Nếu như không nhìn mặt thì chắc là tỉ lệ khiến người khác phải ngoái nhìn sẽ cao hơn.

Văn Mạn Mạn có một gương mặt đẹp không mấy ưa nhìn, mũi và môi nhìn hơi tẹt, bất quá đôi mắt không tệ, mắt to tròn với hàng mi dài cong vút, gờ gạc lại đôi chút cho những nơi khác. Thật ra cô cũng không phải kiểu người hướng nội gì, chỉ là có chút cao ngạo, giống như đóa mai trong ngày đông, luôn khiến cho người khác cảm thấy không muốn đến gần.

Lần này Văn Mạn Mạn đội phó của nhóm này, cùng chịu trách nhiệm biên đạo múa cho mọi người cùng với Tần Sâm.

Cô gái thứ năm thì phải nói rõ một phen, cô chính là loại con gái mà nhìn kiểu gì cũng cảm thấy thoải mái, không phải loại hình nữ thần, mà là cô ấy có một loại khí chất tự nhiên, có muốn học cũng không được.

Cô tên là Hồng Thị, đúng vậy, mọi người chớ có ngạc nhiên, quả thật chính là Hồng Thị, tên đầy đủ của cô là Hạ Hồng Thị, cũng không biết có phải vì lúc mẹ cô sinh cô ra đặc biệt thích ăn hồng hay không, lại đặt ngay một cái tên nghe lạ đến vậy.

Hạ Hồng Thị cũng giống với những cô gái khác, có vóc người thon thả, những người học múa đều như thế. Cô cũng mặc một chiếc áo lông màu tím, dáng người thì thua Văn Mạn Mạn một chút, nhưng cũng không tệ. Vòng eo của cô khá cao, còn thích mặc quần cạp cao, cho nên nhìn chân có vẻ đặc biệt thon thả, dài thướt tha.

Hạ Hồng Thị và Văn Mạn Mạn đều có mái tóc xoăn dài, những lọn tóc xoăn tung bay trong gió nhìn rất đẹp. Hạ Hồng Thị có gương mặt thon nhỏ, đôi mắt tuy không quá to nhưng lúc nào cũng cong cong như hai vành trăng non đầy ý cười, lông mi cũng cong vút. Mũi hơi thấp một chút, môi hơi dày, thoa chút son môi màu cam lên, càng làm nổi bật làn da trắng ngần. Cô đang sửa soạn lại đồ đạc cùng một chàng trai khác.

Cậu trai đứng bên cạnh Hạ Hồng Thị nhìn qua chắc cao không đến 1m75, mảnh mai gầy gò, dáng người chỉ có chút thật, giống một diễn viên múa hơn Tần Sâm. Ở trong nhóm cậu luôn nhận công tác hậu cần, bởi vì có trí nhớ tốt, lại có trách nhiệm, nên mọi người thích giao đồ của mình cho cậu ta giữ.

Cậu trai này tên là Liên Phàm, cậu mặc áo lông màu đen và quần tây nâu, dung mạo tầm trung, tóc dài hơn Tần Sâm một chút. Mọi người hay gọi cậu là Tiểu Phàm, gọi lâu lại vui mồm đổi thành Tiểu Phiến, cho nên cái biệt danh chẳng lấy làm hay ho đối với diễn viên múa này cũng trở

thành ‘tiểu danh’ mà cậu có thể nghe thấy bất kỳ lúc nào, cuối cùng, ngay cả Liên Phàm nghe mãi cũng thành quen, nên cũng không giận dỗi gì.

Trong số bọn họ có năm người đã thi đậu trở thành diễn viên của sân khấu nổi tiếng trong nước, trở thành thành viên nhóm múa của vũ công La Ý Phàm, anh ta là người đầu tiên đảm nhiệm chức vụ đoàn trưởng và cũng là vũ công nổi tiếng hàng đầu của sân khấu Tu La Phàm Trần, có thể xem như một bước dài về phía ước mơ của mình, khiến bọn họ trở nên hưng phấn vô cùng.

Năm người may mắn này lần lượt là Đào Mộ Thanh, Tần Sâm, Hạ Hồng Thị, Liên Phàm và Văn Mạn Mạn, bất quá Mạnh Kỳ Nhi không được chọn nhưng cũng không có vẻ gì là ganh tị, bởi vì gia đình Mạnh Kỳ Nhi có bối cảnh khá lớn, điều kiện gia đình của cô rất cao, cho nên cô cũng chẳng để ý đến việc vụt mất một vài cơ hội, còn hân hoan đi du lịch cùng mọi người.

Năm người sắp sửa được nhận vào phải tham gia lần biểu diễn đầu tiên trên sân khấu lớn của đời mình, hơn nữa người sắp xếp cho màn biểu diễn của bọn họ lại là bạn gái hiện tại của La Ý Phàm, tiểu thư Lục Hội Mỹ, thiên kim của một xí nghiệp tiếng tăm, khiến cho mấy sinh viên này mừng đến phát điên.

Vì để có thể thỏa sức thể hiện niềm vui và phấn khởi này, bọn họ quyết định tránh xa chỗ đông người, đến nơi này để ăn mừng một phen.

BÍ MẬT CỦA NGÔI NHÀ MA QUÁI

Tiểu Vận & Tiểu Vân

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Một Cuộc Thảo Luận Vô Nghĩa Và Lai Lịch Của Vách Núi Ma Quái

Tuổi tác của mấy người học viên này đều xêm xêm nhau, đại khái chừng hai mươi hai một tuổi. Họ đã chuẩn bị hành lý xong xuôi, mục tiêu tiếp theo chính là tìm một chỗ nghỉ chân phù hợp.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị xuất phát, Mạnh Kỳ Nhi đột nhiên đưa ra một chủ đề khá ‘Nghiêm túc’.

- Tại sao không ai mang theo vài quyển tiểu thuyết để đọc cho đỡ buồn nhỉ?

Khuôn mặt đáng yêu của cô lộ ra từ sau chiếc ba lô của Tần Sâm, không ai biết cô đã đi đến đây từ khi nào, vì Tần Sâm đang đứng cách chỗ cô và Đào Mộ Thanh không xa.

Mà Hạ Hồng Thị và Văn Mạn Mạn đều không nhìn thấy Mạnh Kỳ Nhi đi qua từ sau lưng bọn họ.

Viên Mạn Mạn vẫn giữ vẻ hờ hững như cũ, căn bản không thèm trả lời. Hà Hồng Thị thì ló đầu nhìn thoáng qua Mạnh Kỳ Nhi đang đứng sau lưng Tần Sâm, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

- Cậu nói gì đấy? Chúng ta đến đây là để chúc mừng nhận được việc mới chứ có phải mở hội đọc sách đâu. - Hạ Hồng Thị nói.

- Ý mình là buổi tối cơ! Sau khi kết thúc hoạt động thì phải có thứ gì để giết thời gian chứ! Mình không thấy có bộ bài hay quyển sách nào trong

ba lô của các cậu cả. Rốt cuộc các cậu nghĩ gì thế? Tiểu Phiến hậu cần thì sao?

Mạnh Kỳ Nhiên bĩu môi hỏi Liên Phàm.

- Kỳ Nhi, ở bên ngoài thì đừng nên gọi bừa như thế, phải giữ thể diện cho Tiểu Phàm chứ!

Không đợi Liên Phàm liên tiếng, Đào Mộ Thanh đã xen vào. Thật ra cô không thích người khác đặt biệt danh lung tung. Mọi người cứ liên tục gọi Tiểu Phiến, Tiểu Phiến nghe rất phản cảm.

Mạnh Kỳ Nhi liếc nhìn cô một cái, sau đó quay ngoắt sang chỗ khác, còn lâu cô mới nghe lời người khác.

Mạnh Kỳ Nhi cởi chiếc ba lô trên lưng xuống, lấy một sấp tiền ra nói:

- Tiểu Phiến, cậu đi mua một bộ bài đi, mình vừa trông thấy một cửa hàng nhỏ ở bên kia, là ngôi nhà có con chó ở phía trước ấy, cậu xem thử còn quyển sách hay tạp chí nào nữa không nhé, sẵn tiện mua luôn một thể.

- Ách...

Liên Phàm có phần không muốn, cậu ta dừng lại một lát, nhưng vẫn đưa tay ra chuẩn bị nhận tiền trong tay Mạnh Kỳ Nhi.

Lúc này Tần Sâm đột nhiên giơ tay giật lấy xấp tiền, nhét lại vào trong ba lô của Mạnh Kỳ Nhi rồi kéo khoá lại. Hình như Tần Sâm khá tức giận với kiểu làm này của Mạnh Kỳ Nhi.

- Cậu đừng có giở thói đỏng đảnh đánh tiểu thư ấy ra, Tiểu Phàm cũng không phải osin nhà cậu! Lát nữa chơi xong thì mọi người sẽ cùng xuống núi, ở đây có khu nhà nghỉ, cậu muốn cái gì cũng có, cần gì phải mua ở mấy chỗ đắt đỏ trên này làm gì cho bị chặt chém?

Lời Tần Sâm nói cũng có lý, Mạnh Kỳ Nhi ngấn ra nhìn cậu ta một giây, sau đó quay ngoắt đi, về lại bên cạnh Đào Mộ Thanh tựa như một con thiên nga kiêu ngạo, cũng không nói thêm gì nữa.

Trong nhóm này, chỉ có Tần Sâm là dám nổi cáu với cô nàng đại tiểu thư Mạnh Kỳ Nhi, những người khác không dám nghĩ đến bao giờ, kiểu gì cũng sẽ bị Mạnh Kỳ Nghi giẫy nẩy hờn dỗi ngay.

Mạnh Kỳ Nhi chưa bao giờ tức giận quá ba phút, nên nhanh chóng cười nói lại cùng mọi người, ngược lại chỉ có hai người Tần Sâm và Viên Mạn Mạn là cùng thở phào một hơi.

Có thể nói Văn Mạn Mạn chính là người không thích Mạnh Kỳ Nhi nhất trong nhóm này, chẳng qua là cô chưa bao giờ thể hiện thẳng ra mặt như Tần Sâm.

Phía trước con đường mà sáu người đang đi có một vách núi lớn, vách núi bên dưới rất bằng phẳng, như thể bị một con dao gọt nhẵn đi vậy.

Tên của nó là Vách Núi Ma Quái, có cái tên như vậy không phải vì nó kỳ lạ hay quý dị gì, mà là vì ngôi biệt thự nằm ở phía trên nó.

Hiện tại có lẽ đa số mọi người đều không biết chủ nhân của ngôi biệt thự này là ai nữa, nhưng trước kia ông ta đã từng nổi danh trong giới khảo cổ, rất nhiều nhà khảo cổ học đều biết tên của ông ta - An Trạch.

Mọi người đừng tưởng rằng An Trạch là một nhà khảo cổ học, hoàn toàn không phải, ông ta cùng lắm cũng chỉ là một thầy giáo địa lý đã về hưu mà thôi, hơn nữa cũng không phải xuất thân từ một ngôi trường danh tiếng nào hết, An Trạch được nhiều nhà khảo cổ học biết đến là vì có khả năng tiên đoán trời sinh.

Lúc trẻ An Trạch cũng chỉ an phận làm một giáo viên tiểu học, bắt đầu từ năm bốn mươi tuổi, ông ta đột nhiên có được năng lực tiên đoán, An

Trạch đã từng đưa ra rất nhiều lời tiên đoán về một số di tích hoặc cổ mộ sẽ xuất hiện ở một nơi nào, trong đó chỉ sai có một lần, nhưng cũng chỉ là chênh hướng hơn 100m mà thôi.

Từ đó về sau, An Trạch được các nhà khảo cổ học cùng phóng viên nâng lên tận trời, số tiền kiếm được nhiều vô kể, còn mua được ngôi biệt thự ở vách núi Ma Quái.

Tuy nhiên, sau khi mua căn biệt thự này, An Trạch dường như mất đi khả năng tiên đoán của mình, tên tuổi chìm dần xuống, mãi đến khi xảy ra một vụ hỏa hoạn vào mười lăm năm trước, thiêu rụi phòng ngoài của tòa biệt thự, An Trạch cũng bởi vì vậy mà chôn thân trong biển lửa.

Sự kiện lần ấy quả thực rất kỳ lạ, lúc đó trong biệt thự có tổng cộng ba người, người giúp việc đang nấu nước trong bếp, con gái An Trạch thì đọc sách ở phòng khách, còn An Trạch lại ngủ trưa ở trong thư phòng của mình (thư phòng của ông ta lúc ấy ngay tại phòng ngoài).

Ngọn lửa đột nhiên bốc lên từ trong phòng, lúc ấy cả ba người đều không phát hiện ra. Sau đó theo như những gì cảnh sát điều tra được, ngọn lửa lan ra từ trong phòng bếp, con gái An Trạch đã hung hăng mắng nhiếc cho rằng người giúp việc chính là hung thủ, cũng muốn truy tố trách nhiệm hình sự với cô ta.

Lúc tất cả mọi người đều cho rằng người giúp việc này chắc chắn đã xong đời rồi thì sự tình lại có thay đổi, căn cứ theo thời gian mà đương sự đã khai, cùng với chứng cứ ở hiện trường đã chứng minh, lúc ấy bình đun nước không hề bị cháy, mà nữ giúp việc kia ngoài trừ sử dụng bình đun nước, thì không hề mở gas, chỉ là đang gọt khoai tây mà thôi.

Như vậy thì lửa bén lên từ nơi nào? Cảnh sát lục soát cả phòng bếp đều không tìm được nơi bắt cháy, nhưng chắn chắn rằng, lửa ở bên ngoài là lan ra từ phòng bếp.

Tai nạn kỳ lạ này nhanh chóng lan ra khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngay cả báo chí cũng đều đăng tin. Sau đó mọi người đặt tên cho vách núi này là Vách Núi Ma Quái. Vốn dĩ hai chữ ma quái này là dành cho căn biệt thự, nhưng con gái An Trạch kiên quyết phản đối, cô ta không muốn thay đổi cái tên mà cha mình đã đặt cho căn biệt thự, cho nên đành phải đặt hai chữ Ma Quái này cho vách núi.

BÍ MẬT CỦA NGÔI NHÀ MA QUÁI

Tiểu Vận & Tiểu Vân

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bà Chủ Quán Ăn Và Chàng Diễn Viên Vô Tình Gặp Được

Ngôi biệt thự trên vách núi ấy là ngôi nhà duy nhất trông có vẻ hoành tráng, bề ngoài trông như một tòa lâu đài châu Âu thời Trung Cổ thu nhỏ.

Bên trong khu biệt thự này thực ra cũng thường thôi, phòng ở vuông vức, phía trên là mái ngói hình tam giác với tầng tầng lớp lớp ngói xếp cạnh nhau. Bên ngoài sơn màu hồng nhạt, được giữ gìn khá tốt, không có bất kỳ một vết nứt hay là cỏ dại mọc hoang nào cả.

Một tòa tháp hai tầng hình bán nguyệt như được xây liền vào hai phần ba bức tường bên phải nhà chính, tầng thượng cao hơn nhà chính một đoạn. Mái nhà hình chóp lại đi sơn màu xanh, nhưng nhìn qua cũng không đến nỗi nào.

Bên tay trái nhà chính không có những căn phòng sát nhau, mà cứ cách chừng một mét lại có một căn phòng tám góc, không rõ để làm gì, bên cạnh nó còn có một tháp chuông cao cao khá tinh tế, dưới mái nhà còn gắn thêm một cái đồng hồ tám góc, bên trên có một cây kim khổng lồ đang nhích từng chút từng chút.

Căn phòng tám góc và tháp chuông cũng có những mái nhà nhọn, phía trên là một màu nâu sẫm, như được phủ lên một lớp cỏ khô màu nâu lên vậy, không nhìn thấy mái ngói.

Dù sao những học viện của học viện múa cũng xem không hiểu kết cấu bên ngoài của những căn phòng này, bọn họ chỉ muốn hỏi thăm chủ nhà thử xem, có thể cho họ vào trong chơi hay không, xem như là trải nghiệm cảm giác được sống trong một tòa lâu đài.

Mạnh Kỳ Nhi dẫn đầu đi ở phía trước nhất, cô sôi nổi trở lại như những tranh cãi vừa rồi chưa từng xảy ra. Những người khác thì đi thành tốp năm tốp ba, tiếng nói chuyện vang lên không ngừng, khiến cho những người chủ quán ăn trên sườn núi thưa thớt này đều phải ló đầu ra nhìn.

Vào mùa này, những quán ăn nhỏ bên sườn núi này vốn cũng không buôn bán được gì, nhìn thấy mấy sinh viên này, ai cũng muốn mời chào thử xem, nói không chừng họ lại ghé qua quán.

Người đầu tiên mở lời mời bọn họ đến là bà chủ của một quán ăn nhỏ cách căn biệt thự khá xa, thậm chí còn khá khuất và chẳng bắt mắt tí nào ở nơi này, bà chủ là một người phụ nữ trung niên nhìn qua có vẻ khá tùy tiện nhưng rất am hiểu sự đời, tuổi tác cũng không quá bốn mươi.

Gương mặt trắng nõn chẳng có bao nhiêu dấu vết nhọc nhằn do năm tháng để lại, so với những người sống trên núi này, bà xem như khá đặc biệt, tựa như một bà chủ ở thành phố vậy.

- Đây, các cô cậu, có muốn ghé vào tiệm tôi uống chén trà nóng cho ấm người không, ngôi biệt thự bên kia không cho người lạ vào đâu.

- Ách...

Nghe bà ta hô lên như vậy, mọi người đều dừng chân, chỉ là bọn họ đang do dự xem có nên vào quán để nghỉ ngơi một chút không.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông ló đầu ra từ phía sau lưng của bà chủ, mặt người nọ đỏ bừng, rõ ràng đã uống một ít rượu.

Ngay khi anh ta ló đầu ra, có hai cô gái trong nhóm liền khẽ hét lên:

- A! Là tiểu thiếu gia Uẩn Dạ Diêu của thành phố W! Đẹp trai chết đi được!

- Đúng rồi, đúng rồi. Sao anh ấy lại ở nơi này nhỉ?

Thoáng cái, không cần bà chủ tiếp tục chào mời, bốn cô nàng lập tức đi về phía quán ăn của bà, hai người con trai còn lại chỉ đành phải đi theo.

Uẩn Dạ Diêu cũng đến đây du lịch, anh ta là diễn viên đóng phim của thành phố W, bởi vì cha mẹ anh ta đều làm trong ngành này, nên các fan yêu mến gọi anh là “Tiểu thiếu gia thành phố W”, anh cũng gọi những fan này là “Đóa Hoa Thơm”* hoặc “Quả Tiêu Nhỏ”** chỉ là cái sau ít được dùng tới hơn thôi.

Thực ra thì tuổi tác của Uẩn Dạ Diêu cũng không nhỏ chút gì, nhưng vẻ ngoài của anh lại trẻ hơn tuổi thực rất nhiều nên những người hâm mộ đều xem anh ta như một thanh niên.

Có lẽ do tác dụng của rượu, Uẩn Dạ Diêu mỉm cười với mấy người bọn họ, hơn nữa còn nhiệt tình mời mọc, như thể anh ta là ông chủ vậy.

Có thể mời được khách nên bà chủ xinh đẹp kia cũng không nói gì cả, bà đương nhiên cũng vào đi vào trong quán ăn theo để tiếp đãi những vị khách này, người chung quanh đều nhìn với ánh mắt hâm mộ ganh tị.

Vào bên trong quán ăn rồi mọi người mới thấy được nơi này đơn sơ thế nào, thậm chí có thể nói nó giống như một tiệm ăn nhỏ hay quán bán thịt dê vậy, quầy nằm ngay bên cạnh cửa ra vào, bên trong cũng chỉ có vài bộ bàn ghế, cái nào cũng đều dính đầy mỡ.

Sáu người vất vả lắm mới tìm được vài cái ghế sạch để ngồi, bà chủ lập tức bung nước trà lên, được cái là bình trà lúa mạch nóng hổi này thực sự rất ngon.

Bởi vì bà chủ và Uẩn Dạ Diêu khá nhiệt tình, mọi người không gọi chút gì thì cũng ngại, nên chỉ một lát sau, trên bàn đã có một vài món ăn nhẹ, phòng bếp cũng đã bắt đầu nấu thức ăn nóng.

(* Tên gốc là Diêu Hương Thảo là tên một loài thực vật được nhắc đến trong truyện cổ, nghe bảo toàn thân đều phát ra hương thơm.

** Hải Phong Đăng là một loại tiêu lớp)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Mở Đầu Sự Kiện](#)

[Chương 2: Một Cuộc Thảo Luận Vô Nghĩa Và Lai Lịch Của Vách Núi Ma Quái](#)

[Chương 3: Bà Chủ Quán Ăn Và Chàng Diễn Viên Vô Tình Gặp Được](#)